

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Калпакчиев

Членове: Весислава И.ова
Величка Цанова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора
като разгледа докладваното от Весислава И.ова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231000600702 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба на защитника на подсъдимия П. А. Г. срещу Присъда № 38 от 16 март 2023 г., постановена по н.о.х.д. № 2178/22 г. по описа на Софийски градски съд (СГС), Наказателно отделение, 32. първоинстанционен състав.

С присъдата подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в”, вр. чл. 342, ал. 1, предл. 3. НК – *за това, че на 1 март 2021 г., около 12:20 ч., в гр. София, на кръстовището на ул. „Пиротска“ и бул. „Константин Величков“, при управление на моторно превозно средство - автобус марка „Фолксваген“, модел „Крафтер“, с рег. № *****, и извършване на маневра завИ.е наляво в посока към бул. Сливница“ е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл. 20, ал. 2, изр. 2. от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), като не предприел действия за намаляване на скоростта и спиране на автобуса и по непредпазливост е причинил смъртта на пешеходката О. И. С. (ЕГН *****)*, причинявайки ѝ увреждания, описани по-долу, реализирали „постоянно общо разстройство, опасно за живота“, довело до смъртта ѝ - и при условията на чл. 54 НК – осъден на лишаване от свобода за срок от две години, чието изпълнение е отложено по реда на чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години, и на лишаване от право да управлява МПС за срок от две години.

С присъдата подсъдимият е осъден да заплати деловодните разноски по

делото, сред които и тези за повереника на частния обвинител, определени на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

С въззивната жалба и допълнението към нея, депозираните от адвокат Н. Д., се поддържа довод за неправилност на обжалвания акт. Твърди се, че присъдата е постановена при неизяснена фактическа обстановка и при наличието на противоречиви доказателства. Поддържаната теза е развита с конкретни съждения по доказателствените материали. Така, защитникът изразява несъгласие с извода на съда, че заключението на вещото лице Н. не следва да се кредитира досежно твърдението за липса на травматични увреждания, отговарящи да са причинени от съприкосновението с буса. Защитникът твърди, че съприкосновение между тялото на пострадалата и буса, управляван от подсъдимия, не се вижда на видеозаписа. Поради това намира за неправилен извода на съда, че това доказателство опровергавало заключението на вещо лице Н.. В същата връзка адвокат Д. смята, че падането на пострадалата може да се дължи на загуба на устойчивост поради най-различни други причини – както от болестен характер, така и от попадането на бастуна ѝ между релсите. По повод медицинското заключение на вещото лице Х., установил травма на дясната предмишница, обяснима с удар в твърд предмет, защитникът изтъква, че не счита за доказано тази травма да е причинена от съприкосновение с буса, управляван от Г.. Като отбелязва, че давността на увреждането не може да бъде установена с точност, заключава, че то може да е било получено при транспортирането на пострадалата или при обгрижването ѝ в хосписа. Допълва, че травмата не е била описана в медицинската документация, което пък обяснявало заключението на д-р Н.. Според тезата на защитата причинно-следствената връзка между смъртта на пострадалата и произшествието също останала недоказана. В подкрепа са приведени съображения за това, че хипостатичната пневмония може и да е била причинена от вирусна, а не от бактериална инфекция. Освен това – установено било, че пострадалата спряла да се храни и да поема течности, а имала и други придружаващи заболявания, като смъртта ѝ настъпила по време на пика на коронавирусната инфекция и при положение че не били взети проби за хистологично изследване нямало как да се изключи като възможна причина за смъртта ѝ вирусното заболяване. Наведени са възражения и досежно изчислението на скоростта на автомобила, опасната зона за спиране и възможността на подсъдимия да възприеме пострадалата своевременно. Поддържа се, че вещите лица не се били запознали с техническите характеристики на превозното средство и игнорирали отбелязаното в протокола за липса на деформации и забърсвания по автомобила.

Отправената претенция към въззивния съд е за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с оправдателен характер, алтернативно – за намаляване на размера на санкцията и прилагане на чл. 55, ал. 3 НК по отношение на кумулативното наказание „лишаване от право да се управлява МПС“.

Срещу жалбата не са постъпили възражения по реда на чл. 322 НПК.

В резултат на осъществената по доводите и пълна служебна проверка въззивният съдебен състав прие с определението си по чл. 327 НПК, че за пълноценното

изясняване на релевантните обстоятелства не се налага събирането на доказателства в тази инстанция, тъй като правилното решаване на делото е постижимо с наличните. Идентичен извод е застъпен от съдебния състав и в проведеното открито съдебно заседание след изслушване на становището на страните. Съдът прие, че не са налице основанията, визирани в разпоредбата на чл. 153 НПК за назначаването на поисканите от защитата повторни експертизи.

В хода на съдебните прения защитникът поддържа въззивната жалба с нейното допълнение по изложените в последното съображения. Поддържа и отправените с нея искания, като допълва относно приложението на чл. 55, ал. 3 НК, че подсъдимият е с перфектни характеристични данни и работи като професионален шофьор. В същия смисъл – че лишаването от правоуправление се явява прекомерно ограничение, несъответстващо на конкретния случай, което ще доведе до затруднения в прехраната и издръжката не само на подсъдимия, но и на дъщеря му, която ще е абитуриентка тази година.

Прокурорът от САП определя присъдата за правилна и като не намира основания за отмяната или изменението ѝ, предлага да бъде потвърдена изцяло.

Повереникът на частния обвинител И. В. С. – адвокат В. К. от САК, пледира за потвърждаване на присъдата. Изразява позиция за неоснователност на въззивната жалба във всичките ѝ аспекти. Намира, че съдът е положил необходимите усилия и е изяснил релевантните факти след анализ на всички доказателства, в резултат на което е достигнал и до обосновани фактически и правни изводи. Повереникът смята за справедлива и отмерената санкция. Като обобщава, че първоинстанционната присъда е правилна, адвокат К. отправя искане за цялостното ѝ потвърждаване. Претендира и присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Частният обвинител, редовно призован, не се възползва от правото си да се яви и участва лично в съдебно заседание.

Изразявайки личната си позиция подсъдимият Г. заявява, че се придържа към казаното от адвоката му, а в предоставената му последна дума – че съжالياва за случилото се, но тъй като шофирането е негова професия и лишаването му от правоуправление ще го лиши от възможност да издържа семейството си, ако е възможно да не бъде санкциониран с това наказание.

След като прецени изложените в жалбата и допълнението доводи, становищата на страните и провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, Софийският апелативен съд (САС) намери за установено следното:

Въззивната жалба е неоснователна.

Първостепенният съд е провел съдебно следствие, в хода на което е събрал и проверил необходимите за разкриването на обективната истина по случая доказателствени материали. Приел е за изяснена фактическата обстановка, базирайки се на:

показанията на свидетелите И. С., Д. С., Н. А. и В. Ц.; намиращите се в том 1. на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза на труп, съдебно-медицинска експертиза (СМЕ), комплексна медицинска и видео-автотехническа експертиза (КВМАТЕ), протокол за оглед на местопроизшествие от 1.3.2021 г. (л. 21) с принадлежащи към него скица и фотоалбум, писмо от НИМ от 02.09.2021 г. (л. 89), писмо от СДВР с приложение оптичен носител (л. 92), писмо от Дирекция 112 с приложение оптичен носител (л. 97) и справка за съдимост (л. 126).

В хода на проведеното съдебното следствие СГС е извършил и оглед на вещественото доказателство – видеозапис от камерите за видеонаблюдение в района на кръстовището между ул. „Пиротска“ и бул. „Константин Величков“.

Въз основа на изброените доказателствени материали и след техния анализ първостепенният съд е възприел вярно относимата за доказателствения предмет фактология.

След собствен анализ на събраните доказателствени материали САС на свой ред намери, че следва да възприеме за установени фактите по идентичен начин с внасяне на някои допълнения за пълнота. Така също споделя за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият П. А. Г. с ЕГН ***** е роден на ***** г. в гр. София, живее в гр. ***, кв. „***“, бл. *, ап. **, българин, с българско гражданство, със средно образование, женен, неосъждан.

На 1. март 2021 г., около 12:20 ч., в гр. София, подсъдимият Г. управлявал моторно превозно средство - автобус марка „Фолксваген“, модел „Крафтер“, е рег. *****. Движил се по ул. „Пиротска“, с посока от ул. „Татарли“ към бул. „Константин Величков“ и наближил кръстовището на ул. „Пиротска“ и бул. „Константин Величков“.

По същото време, на кръстовището на ул. „Пиротска“ и бул. „Константин Величков“ пешеходката О. И. С. с ЕГН ***** предприела пресичане на пътното платно на бул. „Константин Величков“, на зелен разрешителен сигнал на светофарната уредба за посоката ѝ на движение, като стъпила на пътното платно и започнала да се движи успоредно на ул. „Пиротска“ и с посоката на управлението от подсъдимия Г. автобус.

Когато пешеходката С.а достигнала в непосредствена близост до първата релса на трамвайното трасе, разположено в средата на бул. „Константин Величков“, управлявайки автобуса, подсъдимият Г. също навлязъл в кръстовището на ул. „Пиротска“ и бул. „Константин Величков“ на зелен разрешителен сигнал на светофарната уредба за посоката му на движение и започнал извършване на маневра завиване наляво в посока към бул. „Сливница“.

При извършването на маневрата подсъдимият Г. управлявал автобуса, който се движил със скорост от порядъка на 9 км/ч., достигнал до разположеното в средата на бул. „Константин Величков“ трамвайно трасе, преминал го с предните гуми на автобуса и продължил да завива наляво, навлизайки в лявата пътна лента на бул. „Константин Величков“ в посоката към бул. „Сливница“, пропускайки преминаващите пешеходци. Подсъдимият Г. обаче не видял пресичащата пътното платно на бул. „Константин Величков“ от ляво на дясно спрямо посоката на движение на завиващия автобус пешеходка О. И. С. и реализирал пътнo-транспортно произшествие като с лявата предна зона на автобуса ударил горния десен крайник на С.а, отклонявайки тялото на пешеходката по посока на движението си. Инициалният удар не е бил силен, но е бил достатъчен за извеждане от равновесие на тялото на пешеходката.

При удара С.а била отхвърлена напред и вляво спрямо посоката на автобуса и паднала на пътното платно.

При падането и контакта с терена С.а получила счупване на лъчевата кост на лявата предмишница на типично място, реализирало медикобиологичния признак „трайно затруднение движенията на левия горен крайник“ и тежка черепно-мозъчна травма със субдурален, субарахноидален кръвоизлив и мозъчни контузии, реализирала медикобиологичния признак „постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота“.

По време на движението си при извършването на маневрата завИ.е наляво и към момента на удара подсъдимият Г. е имал обективна възможност да възприеме пресичащата пътното платно от ляво на дясно спрямо посоката на движение на завиващия автобус пешеходка О. С., към която имал видимост през прозореца на предната лява врата на автобуса.

След удара подсъдимият Г. реагирал с аварийно натискане на спирачките и спрял автобуса без да прегази пешеходката.

Пострадалата С.а била взета от местопроизшествието от екип на Център за спешна помощ София и откарана в УМБАЛ „Царица Йоанна - ИСУЛ“ ЕАД в гр. София, където била приета в тежко състояние, неконтakтна и неадекватна. По отношение на пострадалата било проведено лечение, включително и оперативно такова във връзка с черепно-мозъчната травма, при което на същата дата били извършени краниотомия и евакуация на субдуралните кръвоизливи. След операцията С.а била настанена в КАИЛ, интубирана на изкуствена белодробна вентилация, от която била изведена на следващия ден.

Лечението на С.а в болницата продължило до 11.3.2021 г., когато била изписана. Лекуващият лекар обяснил на сина ѝ – свидетеля И. С., че пострадалата има нужда от непрекъснати медицински грижи. С оглед необходимостта от следоперативни медицински грижи, тя била насочена при изписването ѝ от болничното заведение към хоспис. За 15.4.2021 г. било планирано сваляне на гипсовата имобилизация на лявата предмишница на С.а.

На 11.3.2021 г. О. С. била приета в Хоспис „Зора“, гр. София, настанена от

нейния син И. С., наел за пренасянето ѝ от болницата дотам частна линейка. При постъпването в хосписа жената била с отрицателен тест за Ковид, но въпреки последното заради бушуващата тогава епидемия била карантирана превантивно за пет дни. След изтичането на този период синът ѝ я посетил в хосписа. Тя не можела да се движи и обслужва самостоятелно. Макар и със завален говор успяла да проведе разговор със сина си. Свидетелят С. живеел в чужбина и след тази последна за тях среща се върнал обратно в Швейцария, където работел като помощник медицински сътрудник в хоспис. Свидетелят звънял по телефона всеки ден, за да се информира за състоянието на майка си и дори разговарял по телефона с нея първите няколко дни. След 25-26 март обаче от хосписа го уведомили, че майка му не е добре и два пъти са викали „Бърза помощ“. Това всъщност се е случило на 29 и на 31 март 2021 г. Въпреки полаганите в хосписа грижи за пострадалата, включващи рехабилитационен план с дихателна гимнастика, пасивни упражнения и вертикализация до седеж, получената при пътно-транспортното произшествие тежка черепно-мозъчна травма със субдурален, субарахноидален кръвоизлив и мозъчни контузии, довела до залежаване и възпалителни изменения в белите дробове (хипостатична пневмония) и развитието на остра сърдечно-съдова и дихателна недостатъчност, вследствие на което О. С. починала на 1.4.2021 г. в хоспис „Зора“. В последните дни преди смъртта си тя спряла да се храни и приема течности, което наложило вли.ия на разтвори.

Както бе посочено и по-напред, САС споделя горната фактическа обстановка, която се установява след анализ на събраните доказателства. Същите са обсъдени в пълнота от предната инстанция, изпълнила задължението си да посочи кои факти приема за установени и защо, както и да отговори на доводите на страните, в частност - на наведените от защитника относно поддържаната непълноценност на доказателствената съвкупност за механизма на произшествието и причинно-следствената връзка между него и настъпилата смърт.

Обосновано са кредитирани от предния съд като достоверни и дадени добросъвестно показанията на свидетелите С. и А.. Освен, че двамата са очевидци на ситуацията, при която е възникнало произшествието, свидетелите са напълно незаинтересовани от изхода на делото и не е установено нито едно обстоятелство, което да поставя под съмнение тяхната обективност. Въззивният съд се солидаризира и с извода, че показанията на двамата свидетели от досъдебното производство, прочетени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2 НПК, не следва да се кредитират в частта им, съдържаща изявления, че са възприели слухово звук от удар, както и относно това, че автобусът, управляван от подсъдимия бил спрял за изчакване на пешеходците. В същата връзка САС отбелязва на свой ред, че след прочитане на показанията всеки от двамата свидетели е поддържал, че не може да потвърди за чуването на удар, а свидетелят С. е бил категоричен, че не е чул удар. Показанията на тези двама свидетели, съпоставени с видеозаписа на произшествието и заключенията на вещите лица по съдебно-медицинската експертиза, съдебно-медицинската експертиза на труп и КМВАТЕ, изясняват начина на настъпване на произшествието по

безпротиворечив начин. Що се до твърдението им за спиране на автобуса, управляван от подсъдимия, от огледа на видеозаписа в съдебното заседание в СГС, удостоверен надлежно в протокола, не е установено преустановяване на движението на превозното средство от момента на навлизане в кръстовището до момента на спирането при настъпване на удара. Въззивният съд се доверява именно на заключението на КВМАТЕ и на видеозаписа, ползван и от експертите, изготвили заключението. За разлика от субективните възприятия на свидетелите и различната индивидуална способност на всеки човек да съхрани и възпроизведе даден спомен, видеозаписът представлява обективен източник на информация, неповлиян от субективни фактори. И след като от него се установява, че автобусът не е спирал, а е извършвал маневрата завИ.е наляво със скорост от около 9 км/ч., изчислена от вещите лица, коментираният факт следва да се приеме за установен тъкмо въз основа на това доказателство, проверено чрез експертния способ, а не на базата на опроверганите в тази им част показания на свидетелите. И настоящия състав кредитира показанията на свидетелите А. и С. в останалите им части като взаимно допълващи се, непротиворечиви и кореспондиращи си с изготвената КВМАТЕ и съдържанието на видеозаписа. За изясняване на механизма на произшествието, оспорван от защитата, въззивният съд определя като особено значими направените от вещите лица разяснения в съдебно заседание при приемане на заключението на КВМАТЕ и огледа на видеозаписа. При все че настъпването на самото съприкосновение между автобуса и пострадалата не се вижда на записа (тъй като за две секунди – за времето от 12:16:51 ч. до 12:16:53 ч. тялото ѝ е прикрито от автобуса), този съдебен състав също приема за несъмнено установено, че е имало лек удар, но достатъчен за да изведе от равновесие тялото на пострадалата, така че тя да падне и да получи описаните по-напред увреждания. Решаващите съображения са идентични с изведените от СГС. По време на огледа на видеозаписа съдът е констатирал видимото отхвърляне на тялото на пешеходката, предшествано от настъпателното му движение по посока на бул. „Константин Величков“ към бул. „Сливница“ до момента на падането. Вещото лице Х. е потвърдил, че визуално височината на превозното средство съответства на високо разположената травма на ръката в дясно, която отговаря да е причинена от удар с тъп предмет, а всички останали увреждания са установени в лявата част от тялото на пострадалата. Важно е да се отбележи, че травмата вдясно (кръвонасядане на външната повърхност на дясна мишница със значителен размер и напречно разположение спрямо ръката) е установена едва при аутопсията и след като е бил направен надлъжен разрез на крайниците и на гърба, обусловен от това, че невинаги кръвонасяданията са в подкожния слой. Така установената от вещо лице Х. находка, която той определя като кореспондираща на получаването ѝ от удар с превозното средство, не е била установена от д-р Н., която е работила само с отразеното в медицинската документация. Но колизия между двете експертни заключения няма по същество, защото както изрично е заявила д-р Н. (въз основа на богата си експертна практика), „Мекотъканните травми не ги описват, кръвонасяданията тях не ги интересуват“ (л. 54, гръб от номерацията на делото на СГС). В допълнение – експертът Н. е посочила изрично, че заключението ѝ, че сред описаните травми няма такава, отговаряща на съприкосновение с автомобил, е изведено само на база на отразеното в прегледаната от нея

медицинска документация, като е уточнила, че пострадалата „...по-скоро трябва да е изведена от равновесие, но травмите ѝ са тези от падането на терен“ (на същото място в делото). Заключение на д-р Х. по отношение на получените от потърпевшата и описани в документацията травми е същото, доколкото и той е категоричен, че травмите в лявата част и в главата са получени от съприкосновението на тялото с терена, а не от превозното средство. Новият момент в него обаче е откритата при аутопсията мекотъканна травма – данна, с която вещото лице Н. не е разполагала и не би могла да я съобщи при отговора на поставените ѝ въпроси. Съдът кредитира и изнесеното от д-р Х., че давността на установената от него мекотъканна травма съответства на тази на останалите увреждания, от което следва, че те са получени по едно и също време.

Уточненията от страна на вещите лица по време на изслушването им, в това число и при извършването на огледа, и дадените обосновани отговори на поставените им въпроси, мотивират апелативния съд да приеме с пълно доверие изготвените експертни заключения като обосновани и правилни.

Защитата се позовава некоректно на съдържанието на протокола за оглед на местопроизшествие, на чиято стр. 3., твърди се, било отразено, че „липсват следи от забърсвания и деформации по автобуса“. В целия протокол, а не само на стр. 3., няма такова отразяване. Отбелязано е, че не са намерени щети по автобуса, което обаче не изключва съприкосновението с тялото на пострадалата с оглед несъмнено установеното, че ударът е бил съвсем лек и при много ниска скорост на движение. Както това, така и белият цвят на автобуса обясняват разумно възможното отсъствие на следа от забърсване и изключват категорично причиняването на деформации по превозното средство.

Първостепенният съд е обсъдил (и в аспекта на наведените от защитата възражения) здравословното състояние на починалата О. С., основавайки се на свидетелските показания на сина ѝ - свидетеля С., тези на личния ѝ лекар - свидетелката В. Ц., а също и на експертните заключения на изготвените СМЕ на труп (изготвена от вещо лице д-р А. Х.) и СМЕ (изготвена от вещото лице д-р Н. на базата на предоставената ѝ тогава налична медицинска документация).

Показанията на свидетеля С. са ценени като информативни относно здравословното състояние на майка му преди инцидента с автомобила и последващото му изменение до смъртта ѝ. По убеждение на настоящия съдебен състав, показанията на свидетеля С. са възприети с основание като обективен източник на доказателства. Така е, защото те кореспондират с показанията на свидетелката В. Ц. и представената от нея медицинска документация, подкрепяща твърдението на двамата свидетели, че О. С. е била в стабилно здравословно състояние за възрастта си, като е била активна, подвижна и в състояние да се грижи сама за себе си. Ползвала е бастун за улеснение и сигурност в придвижването. От показанията на свидетелката Ц. и от представените от нея амбулаторни листове се установява, че пострадалата не е имала заболяване на белите дробове. Тя е приемала лекарства за диабет, имала е хронично сърдечно заболяване – хипертонично сърце без (застойна) сърдечна недостатъчност, което е било мониторирано и за което е приемала

медикаменти. Това, че починалата не е страдала от тежък сърдечен проблем, се установява и от устните разяснения на д-р Х. при обсъждането на изготвената от него СМЕ на труп. Експертът е категоричен, че не е установил голяма хипертрофия на сърцето, която да може да доведе до внезапна сърдечна смърт. САС се доверява на казаното от експерта, извършил аутопсията на трупа и приема, че хроничното заболяване на сърцето на С.а не може да се постави във връзка с настъпването на смъртта ѝ. Останалите здравословни проблеми на О. С. - алергия към някои храни (ягоди и смокини), хроничен панкреатит, чернодробна стеатоза, двустранна киста на бъбреците, рефлукс езофагит, хеатална херния, еластичен колит, състояние след операция на жлъчен мехур - отстранен, дегенерация на макулата на задния полюс – съдът приема за установени отново чрез показанията на свидетелката Ц. от досъдебното производство (приобщени надлежно след прочитането им), но отбелязва, че те нямат отношение към настъпилата нейна смърт. От заключенията на СМЕ на труп и на КВМАТЕ, и от устните разяснения на вещото лице Х. е изяснено несъмнено и категорично, че причината за смъртта е тежката черепно-мозъчна травма, довела до залежаване и възпалителни изменения в белите дробове (хипостатична пневмония) и развитието на остра сърдечно-съдова и дихателна недостатъчност. Хроничните заболявания, от които е страдала С.а и възрастта ѝ са били способстващ фактор (заради намалените възстановителни сили на организма), но те не са водещи в генезата на настъпването на леталния изход. САС няма основания да постави под съмнение аргументирания експертен отговор по този въпрос.

Защитникът определя от особено значение това, че макар и само с един процент вероятност (според заключението на вещото лице) пневмонията би могла да е вирусна, а не бактериална. Това, според поддържаната теза, внасяло разумно съмнение в обвинението, доколкото починалата би могла да е заболяла от вирусната Ковид инфекция и тя, а не залежаването да е довело до фаталния ѝ край. САС не намира за основателно това възражение. На първо място отбелязва, че при аутопсията не е бил взет материал за провеждане на хистологично изследване и този обективен способ за проверка на естеството (бактериална или вирусна) на бронхопневмонията не може да бъде използван. Но според вещото лице д-р Х. и в резултат на дългата му експертна практика, установената хипостатична пневмония е характерна за обездвижен човек в състояние на залежаване и в 99 % от случаите тя е бактериална. За конкретния случай изводът, че е бактериална е обоснован с установената пролежна рана с не малкия диаметър от около 5 см. в лява седалищна област, което според д-р Х. е свидетелство за продължителното залежаване на лицето по гръб. Декубиталната рана се определя от вещото лице като проводник на бактериалната инфекция в тялото на починалата, чрез проникването на бактерията през нея в кръвообращението на целия организъм. В случая не са събрани данни за вирусна инфекция, включително и от коронавирус. Нещо повече – ноторно е, че към момента на приемането на О. С. в хосписа, във всички заведения от подобен род се изискваше отрицателен тест за ковид. Отделно – на общодостъпния сайт на хоспис „Зора“ в раздела за условията за прием е отбелязано изрично, че не се приемат за настаняване болни от инфекциозни заболявания. Затова, освен че не са оборени от друго, съдът намира за самостоятелно основание за достоверни показанията на свидетеля С. и в частта, в която заявява, че майка му е била тествана за ковид и тестът е бил

отрицателен, и в тази, в която съобщава, че въпреки последното е била карантинна за пет дни в хосписа с превантивна цел. Отново ноторно е, че заради инкубационния период на вирусното заболяване наличието само на отрицателен тест не се третира като достатъчно надеждно да установи със сигурност отсъствието му. Най-важно за извода на съда, че О. С. не е получила бронхопневмония заради възможно инфектиране с ковид, е обстоятелството, че в документацията, представена от хосписа, сред която са и листовите от прегледа на „Бърза помощ“, никъде не е отбелязана подобна суспектна диагноза, нито пък д-р Х. е установил описването на характерни за това заболяване симптоми. Извън съмнение е, че починалата не е могла да се придвижва самостоятелно – отбелязано е при приемането ѝ в хосписа по отношение на двигателната ѝ активност, че е „изцяло“ „зависима“, а и дотам е отведена с линейка. Изяснено е, чрез експертното заключение, че черепно-мозъчната травма е довела до нарушение на двигателните функции в организма, изводимо от локацията на нервните центрове, включително на дишането и сърдечно-съдовата дейност, чиито дейности се потискат. Въззивният съд се доверява на експертното становище, че именно намалените двигателни функции, изразени в невъзможност за ставане, ходене и самостоятелно обслужване, са обусловили хипостазата (залежаването) на пострадалата, в резултат на което се е развила и хипостатичната пневмония.

В обобщение на изложеното дотук апелативният съд заключава, че фактите са изяснени от първия съд убедително, въз основа на добросъвестен анализ на събраните доказателства. Доказателствената дейност на първата инстанция не търпи упреци, защото доказателствата са ценени съобразно действителното им съдържание без да е допуснато тяхното изопачаване и/или превратното им тълкуване. Те и не съдържат противоречия помежду си.

При правилно установените факти контролираната инстанция е достигнала до закономерни и обосновани правни изводи в съответствие с материалния закон, приемайки че подсъдимият е осъществил състава на престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

С осъщественото от него деяние подсъдимият е изпълнил състава на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1, предл. 3. НК.

От обективна страна е осъществил изпълнителното деяние, изразяващо се в това, че по време на поддържане в движение на превозното средство, чрез въздействие върху механизмите за управлението му, е извършил нарушение на правилото за движение, визирано в чл. 20, ал. 2, изр. 2 от Закона за движение по пътищата: „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“.

САС приема, че подсъдимият Г. е извършил по непредпазливост нарушение на правилото за движение. Изнесените по-напред факти обосновават, че той не е видял пешеходката, при все че е разполагал с обективна възможност да я възприеме. В подкрепа на този извод е обективно установеното, че той се е движил с ниска скорост и е пропуснал

пешеходците, придвижващи се в обратната на пострадалата посока, както и движещите се в същата посока преди нея. Следователно, ударът, реализиран с пешеходката С.а е резултат от проявеното в този случай невнимание от страна на подсъдимия, но не и от съзнателно игнориране на възприета от него опасност, каквото представлява пресичащ пешеходец. Невниманието не е извинително, тъй като водачите на моторните превозни средства имат законов ангажимент да наблюдават изцяло пътната обстановка. Нещо повече – в случая за пресичащите пешеходци сигналът на светофара е бил разрешен и подсъдимият, извършващ завои наляво е следвало да съобрази движението на пресичащите и в двете посоки. Подсъдимият е бил длъжен и е могъл да възприеме пешеходката още от навлизането ѝ в платното за движение и по време на нейното пресичане (разполагал е с 14 секунди). Собственото му невнимание обаче го е поставило в невъзможност да реагира своевременно на възникналата опасност. В този смисъл въззивният съд, за разлика от контролирания, приема, че нарушението на правилото за движение не е умишлено, а е непредпазливо.

Като е нарушил визираното правило подсъдимият е станал причина за настъпването на удара между управляваното от него превозно средство и пешеходката. В резултат е настъпил предвиденият в наказателния текст противоправен резултат – причиняване на смъртта на блъснатата жена.

Смъртта на О. С. е била последица от получената при произшествието черепно-мозъчна травма, довела до намалени двигателни функции, в резултат на което е настъпила хипостаза и декубитална рана - проводник на хипостатична пневмония, която от своя страна е довела до остра съдова и дихателна недостатъчност - състояния несъвместими с живота и водещи неизбежно до смъртта на пострадалата. Тези увреждания са в пряка и непосредствена причинна връзка с произшествието. Както правилно е изтъкнал СГС, обсъждайки наведения защитен довод, евентуалното некачествено полагане на грижи за предотвратяване на настъпването на декубитална рана вследствие на залежаване на пострадалата, не прекъсва пряката и непосредствена причинно-следствена връзка между изпълнителното деяние и настъпилата смърт. Залежаването е резултат от деяние, за което подсъдимият е отговорен, доколкото то е причинено тъкмо от черепно-мозъчната травма. Въззивният съд също приема, че в случая няма елемент от обективната действителност, привнесен обективно или в резултат на волята на трето лице, който да не е свързан с изпълнителното деяние и който да доведе до извод за друга причина за леталния изход, несвързана пряко и непосредствено с настъпилото пътнотранспортно произшествие. Установяването на друг, съпричиняващ фактор в каузалния процес не изключва отговорността за деянието след като то е елемент от него. В случая произшествието, причинило черепно-мозъчната травма, е тази обективна предпоставка, без която залежаването, довело до усложнения и до смъртта на О. С., не би настъпило.

В заключение - вредоносният резултат не би настъпил, ако подсъдимият не бе нарушил задължението си по време на шофиране на управлявания от него автомобил да намали скоростта и да спре при възникналата необходимост.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия виновно, при

форма на вината непредпазливост по смисъла на чл. 11, ал. 3, предл. I НК, като подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

Като водач на моторно превозно средство е бил длъжен да спази посоченото правило за движение. Като го е нарушил (макар и непредпазливо) той е станал единствената причина за настъпилия удар, а оттам и за причиняването на смъртта на пешеходката.

Подсъдимият е разполагал с обективна възможност да види пешеходката и да спре, давайки ѝ възможност да довърши пресичането си. Без значение е по какви причини не е сторил това, доколкото е установено, че обективно е имал такава възможност и че не е бил налице външен, независещ от него фактор, а само собственото му невнимание е довело до нарушаване на правилото за движение. Ето защо не са налице екскулпиращи (тоест извинителни, изключващи вината) обстоятелства. Подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да предвиди, в съответствие със задължението си, че неспазването на това правило за движение може да доведе до настъпване на пътнотранспортно произшествие, от което да настъпят различни по вид и тежест увреждания на хора, в това число и смърт.

Следователно, с поведението си подсъдимият е осъществил състава на престъплението съобразно възприетата с присъдата квалификация, и от обективна и от субективна страна. Затова не са налице основания за ревизия на съдебния акт в тази му част.

САС намира, че предният съд е обсъдил всички релевантни за определянето на санкцията обстоятелства. Като смекчаващи правилно са отчетени чистото съдебно минало на дееца и законосъобразния му начин на живот, трудовата ангажираност. Те обуславят извод за ниска степен на обществена опасност на дееца. Съобразена е и по-леката форма на непредпазливостта (небрежност), с която е извършено престъплението.

С основание са отчетени някои особеностите от обективната страна на деянието като отегчаващи отговорността обстоятелства – блъснатата пешеходка е пресичала в непосредствена близост до пешеходна пътека и на разрешителен зелен светлинен сигнал, а от водача се е изисквала проява на елементарно внимание, за да я види и подсури безконфликтното ѝ преминаване.

Досието на подсъдимия като водач на превозно средство разкрива, че той е санкциониран за извършени нарушения по ЗДвП.

При преценка на съотношението на двете групи обстоятелства и конкретния им вид, САС заключава, че определянето на санкцията при условията на чл. 54 НК е справедливо разрешение, тъй като не може да се приеме наличието на многобройни или изключителни по характер смекчаващи обстоятелства, мотивиращи индивидуализирането на наказанието чрез прилагане на привилегията по чл. 55 НК. Не може да се приеме, че най-лекото предвидено наказание се явява несъразмерно тежко в случая.

Първостепенният съд е приел, че смекчаващите обстоятелства имат превес в

съдържателно отношение и е определил санкцията в предвидения в закона минимум (съобразно редакцията, действала към момента на деянието; настоящата урежда минимум от три години) а именно – две години лишаване от свобода. Разрешението за приложението на чл. 66, ал. 1 НК и определеният минимален размер на изпитателния срок не подлежат на ревизия в случая, но съдът намира за необходимо да отбележи, че споделя напълно съображенията на първата инстанция в това отношение.

Що се отнася до факта и размера на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от право да управлява МПС, санкцията също не подлежи на корекция. Когато наказанието е определено при условията на чл. 54 НК, както е в случая, кумулативно предвиденото в закона наказание се налага задължително. Размерът на отмереното от първия съд не може да бъде намален, тъй като не може да е по-малък от този на лишаването от свобода.

При осъдителния за подсъдимия изход на делото, разноските по воденето му правилно са били възложени в негова тежест, тъй като такава е уредбата, предвидена в чл. 189, ал. 3 НПК. Пак на това основание подсъдимият Г. следва да заплати и дължимите в тази инстанция разноски за адвокатско възнаграждение на повереника на частния обвинител. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към която препраща разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, за защита на частния обвинител при настоящото обвинение възнаграждението е 1 500 лв.

При осъществената, освен по доводите, пълна проверка на обжалваната присъда, въззивният не установи допускането на съществени процесуални нарушения в съдебната и досъдебната фаза. Присъдата следва да бъде потвърдена като правилна.

С оглед изложеното и на основание чл. чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 НПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 38 от 16 март 2023 г., постановена по н.о.х.д. № 2178/22 г. по описа на Софийски градски съд (СГС), Наказателно отделение, 32. първоинстанционен състав.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК ОСЪЖДА подсъдимия П. А. Г. да заплати сумата от 1500 (хиляда и петстотин) лева на адвокат В. С. К..

Решението може да се обжалва и протестира пред ВКС в 15 – дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Страните да бъдат уведомени писмено за изготвянето на решението като се изпратят съобщения на САП, на подсъдимия Г. и на защитника му адвокат Д., на частния обвинител С. и на повереника му адвокат К..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____